

[Wilhelm.]

bedre offentlig service og afsnittet om de 40.000 boliger. Men energiafsnittet er ikke en fremskyndelse af energiplanen som påstået, og de andre to afsnit er reelt uforpligtende. Alligevel var det dog værd at drøfte, men hvor er planen nu henne?

Under valgkampen var socialdemokratiet ikke tilbageholdende med løfter. Vi er parat til at gennemføre planen, hvis der er flertal for den, sagde økonomiministeren ved fremlæggelsen, og han gjorde det i øvrigt klart, at denne plan ikke kunne bremses af forligspartierne eller musefældeklausulen eller noget andet af den art. Den skal vedtages, hed det simpelt hen. Men hvor er den nu? Overhovedet ikke nævnt i aftalen som sagt, knap nok nævnt i statsministerens redegørelse for regeringens politik, nævnt med et enkelt ord i den socialdemokratiske ordførertale og slet ikke – og det er bemærkelsesværdigt – slet ikke med i opremningen af, hvad vælgerne gennem deres støtte til socialdemokratiet har ytret ønske om. Der var det indkomspolitikken, dér var det augustforliget, dér var det samarbejdet med højre side af salen, man havde støttet, men ikke et ord om den store beskæftigelsesplan. Socialdemokratiets brug af planen under valgkampen ligner de værste dørsalgsmetoder: påtrængende, uden sammenligningsgrundlag, uden reelle klagemuligheder, når det bagefter viser sig, at køberne blev snydt.

Jeg vil se, om vi nu kan få svar på de helt centrale spørgsmål, man ikke ville besvare under valgkampen.

For det første: hvad er realiteterne bag løftet nu på fjerde år om 40.000 boliger? Hvordan vil socialdemokratiet sikre dem? Hvad vil det koste skatteyderne? Skal det være ejerboliger eller lejeboliger? Det foreligger der intet om i den såkaldte plan.

For det andet: hvad vil regeringen gøre for at holde statsministerens løfte fra valgkampen om at forhindre et prischock efter den 1. marts? Det foreligger der heller intet om.

For det tredje: hvordan kan man tale om fremskyndelse af energiplanen, når forslaget i bedste fald på halvdelen af den tid, der står i energiplanen, kun realiserer en tredjedel af energiplanens måltal eksklusive a-kraft? Er det, fordi man regner med at komme med yderligere væsentlige forslag på dette område?

Og for det fjerde: hvordan vil man realisere kraft-varmeafsnittet? Det står der heller ikke

noget om. Skal det være på grundlag af elforsyningslovens bemyndigelser, som VS tidligere har foreslået, eller hvad er det, man har i tanker her?

For det femte: hvad mener man konkret med bedre offentlig service? Vil man genansætte de 5.000, man fyrede på dagsinstitutionerne? Vil man genansætte dem, man har bort-rationaliseret fra posten, fra DSB, fra kriminalforsorgen, fra hospitaler og fra plejehjem? Vil man forhindre den yderligere forringelse, der er planlagt inden for postbesørgelsen til ikrafttræden den 17. maj, eller hvad er det, man konkret mener med denne bedre offentlige service?

Det er klart, at vi er skeptiske over for denne valgkampagneplan, og det skyldes ikke kun, at vi ikke hidtil har kunnet få svar på centrale spørgsmål, men også at socialdemokratiet hidtil har stemt imod alle vore forslag på præcis de samme områder.

Statsministeren havde nogle bemærkninger om bl. a. mit partis grundlag for valgkampen, kampen mod indkomspolitikken. Det kunne han i og for sig godt have sparet sig, for vi har sagt klart og tydeligt i den valgkamp, at indkomspolitikken og augustforliget blev ikke væltet den 15. februar og blev ikke væltet i folketinget, at det måtte ske i lønarbejdernes egen kamp mod de lønrammer, der er pålagt til overenskomstfornyelsen her, og ikke mindst i kampen bagefter.

På den baggrund finder vi det bemærkelsesværdigt, at LO-toppen, der oprindeligt tog afstand fra augustforliget, nu har demonstreret, at det var rigtigt, når vi sagde, at det skete på skrømt. LO-toppen har nu varslet storkonflikt, men på krav, der vel at mærke helt og holdent ligger inden for augustforligets rammer. Det er meningsløst at kaste hundredtusinder af lønarbejdere ud i konflikt på krav, der betyder real-lønsnedgang, og oven i købet i en situation, hvor en storkonflikt ikke rammer arbejdsgiverne særlig hårdt. Skal der være storkonflikt, så må lønarbejderne selv sørge for, at grundlaget for denne konflikt ændres, så der aktioneres for et virkeligt opgør om indkomspolitikken, mod lønrammer af enhver art, mod nedbrydning af dyrtidsregulering og mod alle andre former for angreb på reallønnen. Denne side af sagen vil min partifælle, hr. Tyroll, komme nærmere ind på senere i debatten.

Nu skal det, som andre har sagt, ikke være